

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU
Građansko-upravni odjel

Broj: XXXVIII-Pr-DO-187/18
Zagreb, 8. veljače 2019.
NL/NL

Na posl. broj: Pr-2986/18-87

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU

TUŽITELJ: FRANE LUČIĆ, OIB: 69300280348, zastupan po punomoćniku Šimi Saviću, odvjetniku iz Zagreba

TUŽENICI: 1. REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupana po Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, Građansko-upravni odjel
2. GRAD ŠIBENIK, OIB: 55644094063, zastupan po punomoćnicima Branko Baica i Frano Baica, odvjetnicima iz Šibenika

radi: naknade štete

Ž A L B A

I-tuženice protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, br. Pn-2986/18-87 od 1. veljače 2019. u dijelu pod točkom I, II, III, IV, V i VI izreke

Protiv citirane presude zakonski zastupnik I-tuženice u otvorenom zakonskom roku izjavljuje žalbu sukladno čl. 348. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 26/91, 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14-ZPP-a), radi razloga iz čl. 353. st. 1. ZPP-a, i to zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava

Pobijanom presudom prvostupanjski sud nalaže tuženicima da tužitelju solidarno isplate iznos od 1.750.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 3. ožujka

2009. do isplate, na ime neimovinske štete; iznos od 569.700,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. veljače 2019. do isplate, na ime tuđe pomoći i njege; mjesečnu rentu s osnova tuđe pomoći i njege u iznosu od 4.500,00 kn mjesečno; iznos od 383.155,92 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose kako je navedeno u točki IV izreke, na ime izgubljene zarade; iznos od 201.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. veljače 2019. do isplate, s osnova rente za troškove vitamina, poboljšane prehrane i medicinskih preparata; mjesečnu rentu s istog osnova, u iznosu od 1.500,00 kn mjesečno; tužbeni zahtjev odbijen je za iznos od 2.150.000,00 kn s pripadajućim kamatama, s osnova neimovinske štete; tužbeni zahtjev odbijen je i u dijelu koji se odnosi na isplatu zakonskih zateznih kamata na iznose od 569.700,00 kn i 201.000,00 kn koje teku prije dana presuđenja; tužitelju je dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu od 617.976,62 kn, a I-tuženiku u iznosu od 179.083,80 kn.

Prvostupanjski sud u ponovljenom postupku nije postupio sukladno uputi višeg suda danoj u ukidnom rješenju Županijskog suda u Zagrebu, broj Gž R-2002/2015-5 od 6. . veljače 2018., te je na taj način povrijedio odredbu čl. 377. st. 2. Zakona o parničnom postupku jer se nije u ponovljenom postupku držao pravnog shvaćanja drugostupanjskog suda na kojem se temelji rješenje kojim je ukinuta prvostupanjska presuda donesena u prethodnom postupku, jer nije izveo sve parnične radnje i raspravio sva sporna pitanja na koja je upozorio drugostupanjski sud u svom rješenju, slijedom čega nije dao valjane ni odlučne razloge o bitnim i odlučnim činjenicama koje su ključne za primjenu materijalnog prava, a to je bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

U tom smislu, pobijana presuda ne sadrži slijedeće razloge, prema izraženom stavu Županijskog suda u citiranom ukidnom rješenju: „...izostala je i ocjena suda prvog stupnja o odlučnoj činjenici – je li se u ovom slučaju Hrvatska vatrogasna zajednica ima smatrati krovnom vatrogasnom organizacijom, a DVD Tisno njenom ustrojstvenom jedinicom na koju je I-tuženica prenijela određene svoje javne ovlasti u svezi vatrogasne intervencije od 30. kolovoza 2007. i od kakvog je navedenog utjecaja na odgovornost I-tuženice.“, kao i „...o odlučnoj činjenici odgovara li I-tuženica za štetu zbog navedenog ustroja operativnih snaga odnosno zbog propusta u obavljanju nadzora nad radom vatrogasnih postrojbi.“ Nadalje, sud prvog stupnja nije, sukladno uputi višeg suda, utvrđivao „...je li predmetna intervencija poduzeta s takvim stvarima koje po svojoj namjeni, osobinama, mjestu i načinu uporabe ili na drugi način predstavljaju povećanu opasnost štete, pa ih zbog toga valja nadzirati povećanom pozornošću ili je intervencija bila takva djelatnost zbog koje se u njezinu redovitu tijeku po samoj njezinoj prirodi i načinu obavljanja, stvara povećana opasnost i ugrožava zdravlje ljudi i njihovu imovinu, što zahtijeva povećanu pažnju osoba koje tu djelatnost obavljaju..“

Osporavana presuda je neutemeljena i nema uporišta u izvedenim dokazima, jer prvostupanjski sud u ponovljenom postupku po ukidnom rješenju drugostupanjskog suda činjenice nije uopće cijenio niti obrazložio u odnosu na svoju odluku o zahtjevu.

Prvostupanjski sud je utvrdio da Republika Hrvatska odgovara po objektivnom kriteriju, međutim, izostala je ocjena je li predmetna intervencija poduzeta s takvim stvarima koje po svojoj namjeni, osobinama, mjestu i načinu uporabe ili na drugi način predstavljaju povećanu opasnost štete, pa ih zbog toga valja nadzirati povećanom pozornošću ili je intervencija bila takva djelatnost zbog koje se u njezinu redovitu tijeku po samoj njezinoj prirodi i načinu obavljanja, stvara povećana opasnost i ugrožava zdravlje ljudi i njihovu imovinu, što zahtijeva povećanu pažnju osoba koje tu djelatnost obavljaju.

Nadalje, s obzirom da je utvrdio da Republika Hrvatska odgovara po objektivnom kriteriju, sud prvog stupnja ispustio je iz vida činjenicu da i za takav vid odgovornosti mora postojati uzročno-posljedična veza između štetne radnje i nastale štete, kao jedna od osnovnih pretpostavki za štetu. I-tuženica ističe da je ovako utvrđena odgovornost Republike Hrvatske u suprotnosti s pravnim shvaćanjem Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženim u odlukama broj: U-III-3335/2012 od 1. srpnja 2015., U-III-964/2008 od 7. srpnja 2009. i U-III-822/2005 od 13. veljače 2008. Sukladno navedenom, u konkretnom slučaju ne postoji odgovornost Republike Hrvatske za štetu zbog nepostojanja uzročno-posljedične veze, koju sud prvog stupnja nije razmatrao niti ocjenjivao, slijedom čega nisu ostvarene pretpostavke odgovornosti za štetu, jer između postupanja nadležnih tijela i štete na strani tužitelja ne postoji adekvatna uzročna veza.

U konkretnom slučaju, za odgovornost Republike Hrvatske mjerodavne su odredbe Zakona o vatrogastvu („Narodne novine“, broj: 139/04-pročišćeni tekst, 174/04) prema kojem je vatrogasna djelatnost stručna i humanitarna djelatnost od interesa za Republiku Hrvatsku (čl. 1. st. 2.), vatrogasnu djelatnost obavljaju vatrogasne postrojbe, dobrovoljna vatrogasna društva i vatrogasne zajednice kao stručne i humanitarne organizacije koje ostvaruju prava na olakšice i povlastice, sukladno propisima (čl. 2. st. 1.), vatrogasne postrojbe, uključujući i dobrovoljna vatrogasna društva, vatrogasnu djelatnost obavljaju kao javnu službu (čl. 2. st. 2., 3. i 4.), dok su prema čl. 6. st. 2. dobrovoljna vatrogasna društva i vatrogasne zajednice od interesa za Republiku Hrvatsku. Ministar unutarnjih poslova, na prijedlog Hrvatske vatrogasne zajednice, propisat će mjerila za ustroj, razvrstavanje i način djelovanja vatrogasnih postrojbi (čl. 9. st. 1.), dok upravni inspekcijski nadzor nad provedbom ovog Zakona i propisa donijetih na temelju njega te radom vatrogasnih postrojbi u provedbi javnih ovlasti obavlja Ministarstvo unutarnjih poslova (čl. 40. st. 1.).

Stoga ne postoji odgovornost države za štetu koja nastane zaposlenicima vatrogasnih postrojbi zbog nesreće na radu.

I-tuženica se poziva na odredbu čl. 102. Zakona o radu („Narodne novine“, broj: 38/95, 54/95, 65/95, 102/98, 17/01, 82/01, 114/03, 123/03, 142/03, 30/04, 137/04) prema kojoj, ako zaposlenik pretrpi štetu na radu ili u svezi s radom, poslodavac je dužan zaposleniku naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava. S obzirom da je već prema samoj prirodi same djelatnosti, vatrogasna djelatnost opasna djelatnost, poslodavac odgovara za štetu koja nastane njegovim zaposlenicima pri izvršavanju opasne djelatnosti po načelu objektivne odgovornosti, odnosno uzročnosti.

Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju ne postoji odgovornost Republike Hrvatske za predmetni štetni događaj unatoč činjenici da je Zakonom o vatrogastvu propisano da je Glavni vatrogasni zapovjednik djelatnik Ministarstva unutarnjih poslova te odgovoran za stanje organiziranosti, osposobljenosti i intervencijsku spremnost vatrogastva na području Republike Hrvatske, izravno zapovijeda intervencijskim vatrogasnim postrojbama, vodi vatrogasne intervencije na području dvije ili više županija te intervencije u kojima sudjeluju zračne snage za gašenje požara (čl. 31. st. 1.) s obzirom da odgovornost države postoji samo u okviru citiranih zakonskih odredbi, ali ne i za štetu koja nastane zaposlenicima vatrogasnih postrojbi zbog nesreće na radu.

Prvostupanjski sud pogrešno tumači zakonsku odredbu da je vatrogasna djelatnost od interesa za I-tuženicu te da država provodi inspekcijski nadzor u provođenju ove djelatnosti, na način da takve odredbe utemeljuju odgovornost države u konkretnom i sličnim slučajevima, s obzirom da navedene odredbe imaju smisao da država nadzire i kontrolira

postupaju li njezini građani i pravne osobe sukladno zakonu odnosno nadzire pravilnost primjene propisa kojima se uređuje ta djelatnost. Država odgovara za štetu koju u smislu odredbe čl. 13. Zakona o sustavu državne uprave svojim nezakonitim ili nepravilnim radom nanese tijela državne uprave osobi koja je u određenom konkretnom postupku stranka, dakle odgovornost države nije tako široko postavljena. U konkretnom ili srodnim slučajevima, to bi značilo da je država odgovorna za svaku štetu proizašlu iz svakog požara, što zasigurno nije intencija zakonodavca niti proizlazi iz pozitivnih pravnih propisa.

I-tuženica se u tom smislu poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev 2329/11-3 od 17. veljače 2015., prema kojoj je utvrđena odgovornost trgovačkog društva za poslove razminiranja, za štetu svojem zaposleniku koja je nastala prilikom obavljanja rada kao pirotehničara na poslovima razminiranja, što predstavlja opasnu djelatnost iz predmeta poslovanja tog trgovačkog društva kao poslodavca. Dakle, mada je država ta koja provodi razminiranje putem plana razminiranja, snosi troškove razminiranja koje osigurava u državnom proračunu i obavlja inspekcijski nadzor na radom pravnih osoba kojima je povjereno razminiranje, za štetu nastalu zaposleniku pravne osobe zbog nesreće na radu, odgovara poslodavac odnosno pravna osoba koja obavlja poslove razminiranja.

Nadalje, u pogledu zapovjednog lanca u konkretnom štetnom događaju, I-tuženica ističe da su u akciji gašenja požara na Kornatima, a koji požar je bio lokalnog karaktera te su u gašenju sudjelovali, osim Dobrovoljnog vatrogasnog društva Tisno, i DVD Vodice, DVD Zablaće i JVP Šibenik pod zapovjedništvom županijskog vatrogasnog zapovjednika Šibensko-kninske županije, slijedom čega nema propusta na strani tijela za koje odgovara država, već je eventualni propust mogao nastati na nižim razinama. Odredbom čl. 31. Zakona o vatrogastvu propisano je da je Glavni zapovjednik odgovoran za stanje organiziranosti, osposobljenosti i intervencijsku spremnost vatrogastva na teritoriju RH, izravno zapovijeda intervencijskim vatrogasnim postrojbama, vodi vatrogasne intervencije na području dviju ili više županija te intervencije u kojima sudjeluju zračne snage za gašenje požara. Slijedom navedenog, s obzirom da se radilo o požaru na lokalnoj razini, Glavni vatrogasni zapovjednik nije sudjelovao niti je bio dužan sudjelovati u vatrogasnoj intervenciji.

Osim toga, vatrogasne postrojbe su pravne osobe i djeluju kao udruge. Udružuju se u vatrogasnu zajednicu općine odnosno grada, koje se pak udružuju u vatrogasnu zajednicu županije i vatrogasnu zajednicu Grada Zagreba – koje se udružuju u Hrvatsku vatrogasnu zajednicu, koja također djeluje kao udruga. Na temelju odredbe čl. 9. Zakona o vatrogastvu, ministar unutarnjih poslova, na prijedlog Hrvatske vatrogasne zajednice, propisat će mjerila za ustroj, razvrstavanje i način djelovanja vatrogasnih postrojbi. U navedenom se iscrpljuje odgovornost države te ona nije odgovorna za štetu nastalu zaposleniku vatrogasne postrojbe zbog nesreće na radu.

Nadalje, I-tuženica se poziva na odredbu čl. 28. Zakona o vatrogastvu, koja propisuje da će vatrogasac, koji u obavljanju ili povodom obavljanja vatrogasne djelatnosti izgubi život, sahraniti će se na teret sredstava općine, grada ili Grada Zagreba, na čijem području je izgubio život. I-tuženica ističe da je Vlada Republike Hrvatske rješenjem od 28. kolovoza 2008. odobrila sredstva, na načelima društvene solidarnosti i u obliku novčane pomoći, na teret Državnog proračuna Republike Hrvatske, i to Gradu Šibeniku i JVP Šibenik, Gradu Vodice i DVD Vodice, Općini Tisno i DVD Tisno, kao financijsku pomoć radi isplate naknade štete obiteljima stradalih vatrogasaca u predmetnom štetnom događaju.

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud nije pravilno ocijenio izvedene dokaze, što se protivi načelu slobodne ocjene dokaza iz odredbe čl. 8. ZPP-a, u čemu je također sadržana

bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, jer o odlučnim činjenicama postoji proturječnost te osporavana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Zbog navedenog je ostalo i činjenično stanje nedovoljno i nepotpuno utvrđeno, jer nije raspravljeno pitanje u odnosu na gore navedene činjenice

Ove bitne činjenice, kao i istaknuti prigovor promašene pasivne legitimacije istaknut od strane I-tuženice, sud nije spomenuo u obrazloženju svoje odluke, te ih nije ni na koji način uzeo u obzir prilikom ocjene dokaza kao ni sve pravne posljedice koje iz toga proizlaze.

Zbog navedenog pobijana presuda kojom se usvaja djelomično tužbeni zahtjev ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, obzirom o odlučnim činjenicama postoje proturječnosti između onoga što je sud naveo u obrazloženju i samih isprava koje prileže spisu, u čemu je sadržana i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

Prvostupanjski sud je imao apsolutno pogrešan pravni pristup u ovom predmetu, jer nije kritički preispitao sve okolnosti koje su bitne za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom predmetu i nije na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene pravilno utvrdio činjenično stanje u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a.

Zbog navedenog, presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a navedeni razlozi su nejasni i proturječni, a prije svega jer sud nije cijenio navedene odlučne činjenice niti je proveo relevantne dokaze potrebne za razjašnjenje odlučnih činjenica, što odstupa od načela slobodne ocijene dokaza u smislu čl. 8. ZPP-a, u čemu je također sadržana bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a jer osporavana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Prvostupanjski sud je na taj način, a kao posljedicu svih obrazloženih bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno pravno ocijenio spor te pogrešno primijenio materijalno pravo (čl. 356. ZPP-a).

I-tuženica ističe i da je visina pravične novčane naknade utvrđena previsokom, imajući u vidu da se njena visina mora kretati samo u okviru osnovnih smjernica te mora predstavljati pravičnu satisfakciju za oštećenika.

Nadalje, iako nema dvojbe da je tužitelj pretrpio teške i po život opasne ozljede, prvostupanjski sud kod utvrđivanja visine štete u pobijanoj presudi nije dao nikakve razloge o utvrđenim iznosima pravične naknade odnosno o intenzitetu i trajanju bolova i straha koje je tužitelj pretrpio, nedostaju razlozi o naknadi za duševne boli zbog naruženosti i smanjenja životne aktivnosti te su u cijelosti izostali razlozi o pojedinim vidovima naknade štete.

Tužiteljica osporava i odluku o parničnom trošku koju je sud kao i odluku o glavnoj stvari donio površno, nekritički i suprotno odredbama Zakona o parničnom postupku. Kako je pobijana presuda utemeljena na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, a isto tako i na povredama Zakona o parničnom postupku, to je i odluka o dosuđenom parničnom trošku pogrešna i neosnovana, nije ispravno odmjerena niti je pravno utemeljena, te je na taj način ostvaren razlog pogrešne primjene materijalnog prava iz čl. 356. ZPP-a.

Sud je tužitelju dosudio punu tarifu za gotovo sve radnje u postupku, iako je posve razvidno da iste nisu bile potrebne radi vođenja parnice Naime, člankom 155. stavkom 1. ZPP-a propisano je da će sud prilikom odlučivanja koji će se troškovi stranci nadoknaditi uzeti u obzir samo troškove koji su potrebni radi vođenja parnice.

Slijedom svega navedenoga, zbog otklanjanja nedostataka koji su učinjeni pred prvostupanjskim sudom, zbog kojih bi pobijanu presudu trebalo ukinuti, tuženica predlaže da drugostupanjski sud sukladno odredbi čl. 362. i čl. 363. ZPP-a održi sjednicu vijeća na koju će se pozvati stranke. Temeljem odredbe čl. 366.a st. 2. ZPP-a tuženica predlaže da drugostupanjski sud sam provede postupak uz odgovarajuću primjenu odredaba o postupku pred prvostupanjskim sudom radi otklanjanja nedostataka zbog kojih bi prvostupanjsku presudu trebalo ponovno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Podredno, predlaže se odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti u odnosu na I-tuženicu, uz naknadu troškova parničnog postupka, podredno, ukinuti pobijanu presudu u dosuđujućem dijelu i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

ZAMJENICA OPĆINSKE DRŽAVNE
ODVJETNICE
Nataša Lefort
Nataša Lefort

Trošak:

- sastav žalbe: 70.587,50 kn
(Tbr. 10. i 50. OT)

*V. 1. oha. popravnjeno
2. vrniti u sud
Reuma 11.2.19.*

OTPREMLJENO	
Datum:	11-02-2019
Potpis:	<i>[Signature]</i>